

[Aksel Larsen.]

Sukkerfabrikken „Nykøbing“, men i ganske særlig Grad Sukkerraffinaderierne.

Her er vi ikke enige i Udvalget, og det lader til, at Kommunerne staa alene med deres Opfattelse. Alle andre Partier i Udvalget siger, at Sukkerraffinaderierne slet ikke hører ind under Udbyttebegrænsningen. Jeg begriber ikke Begrundelsen for det. Man siger, at de beskæftiger sig ikke med at fremstille Sukker. Nej, men de beskæftiger sig med Forædling af Sukker, med Raffinering af Sukker. Det vilde knibe med at faa stødt Melis, hvis vi ikke havde Sukkerraffinaderierne.

Staten har sit Underskud paa Sukkerfonden, fordi man vil sikre Forbrugerne herhjemme Melis til en rimelig Pris, og saa tillader man, at Sukkerraffinaderierne skyder sig ind som et Mellemed og Aar efter Aar udbetaler 15 pCt. til deres Aktionærer. Det er jo ganske urimeligt og i Strid med Sukkerordningen, og naar vi ikke har kunnet vinde Lydhørhed hos Ministeren, mener vi, at vi er nødt til at sige i Forslagsform, at denne Udbyttebegrænsning ogsaa omfatter Sukkerraffinaderierne. Vi har derfor set os nødsaget til at stille et Ændringsforslag til et af de socialdemokratiske Ændringsforslag. Vi er af den Mening, at det egentlig ikke skulde være nødvendigt, men da de socialdemokratiske Forslagsstillere selv siger, at de ikke vil have Sukkerraffinaderierne med ind under Udbyttebegrænsningen, at de ikke selv opfatter deres Forslag saadan, saa er vi nødsaget til at gøre det, og derfor har vi stillet et Ændringsforslag, som siger, at Sukkerraffinaderierne hører ogsaa derindunder.

Vi har samtidig stillet et andet Ændringsforslag, som vi desværre ogsaa rider alene med, hvad jeg dybt beklager. Det gaar ud paa, at de Fabrikker, der i de Aar, der har været Sukkerordning, har udbetalt mere i Udbytte end de 6 pCt., skal være forpligtet til at afdrage dette for meget betalte Udbytte i de nærmest følgende Aar. For dem, der har været grovest — jeg tænker her paa Sukkerraffinaderierne —, maa det formentlig ske ved, at de i en Aarrække undlader at udbetale Udbytte. For andre maa det ske ved, af de giver et Par Procent mindre om Aaret. Dette Forslag fra vor Side er Forklaringen paa, at vi ikke møder frem med et Forslag om en mindre Maksimumsudbytteprocent end 6. Ellers vilde vi have gjort det. Det Forslag, vi kommer med, er selvfølgelig ret vidtgaende, men efter vor Mening fuldkommen rimeligt, og saa er der ingen Grund til at komme med det andet Forslag.

Endelig er der, og det er det sidste, jeg har at tale om, Saftroerne. Efter de Bemærkninger, der er gjort i Betænkningen, og efter de Bemærkninger, der er gjort af Udvalgets Flertals ærede Ordfører, saa sker der ingen reel Ændring i Forholdet med Saftroerne. Ja, man skærer de daarligste Roer fra. Jeg røber vel ingen Hemmelighed, naar jeg siger, at det er, fordi Fabrikkerne ikke kan lide dem. Det er noget Stads at have med at gøre, saa de vil helst være fri for dem. Der er den noget mere reelle Begrundelse for at skære dem fra — og det er Grunden til, at vi tilslutter os —, at de mindst sukkerholdige Roer skal skæres fra. Det er nationaløkonomisk fuldkommen uforvarsomt at ofre Transportmidler og Brændsel paa Afkogning af saa lidet sukkerholdige Roer, men det er ligegyldigt, hvilken Begrundelse vi har. Jeg er glad for, at man er blevet enig om at begrænse paa det Punkt, men jeg er ikke tilfreds med det, Udvalgsflertallet i øvrigt forener sig om. Det er ganske rigtigt, at Saftroerne har givet og giver noget mere Sukker, men de giver dog ikke saa meget mere Sukker, som det ser ud til paa Papiret. For 1946 regner man med 16 000 t Raasukker og 6 000 t Sukkersaft, hvilket omsat i Raasukker giver 3 000 t Raasukker, altsaa i alt 19 000 t Raasukker af Saftroerne. Saa meget giver det paa Papiret, men ikke i Virkeligheden, for alene inden for De danske Sukkerfabrikkers Omraade regner man med, at 5 000 ha Land, der ellers vilde være blevet dyrket med Fabriksroer, bliver dyrket med Saftroer som Følge af denne Ordning med, at Saftroerne kan afkoges. Det maa man altsaa trække fra. Man skal ikke komme og sige: Hvis vi forbyder Saftroedyrkningen, falder Sukkerproduktionen med 19 000 t, for det er ikke rigtigt. Den vil falde noget, men ikke det hele.

Nu har vi ikke i Sinde at forbyde Saftroedyrkningen og Afkogningen, for vi er opmærksomme paa, at det kan være værdifuldt at faa et Tilskud af Sukker derigennem, men vi vil have dette Sukker ind under Rationeringen. Vi vil ikke have en Sukkerrationering, der gælder for alt det Sukker, der produceres, undtagen for 19 000 t. Vi kommer ikke og siger, at vi vil have disse 19 000 t ind under Rationeringen, for at Forbrugerne kan faa mere Sukker. Vi er opmærksomme paa, at Sukkertildelingen til privat Forbrug her i Landet, selv om den kan være knap nok i Forhold til tidligere, i og for sig er tilstrækkelig. Vi har intet imod, og vi vil tilraade, at man til Efteraaret, hvis Sukkersituationen skønnes at tillade det, hvad ingen kan vide nu,